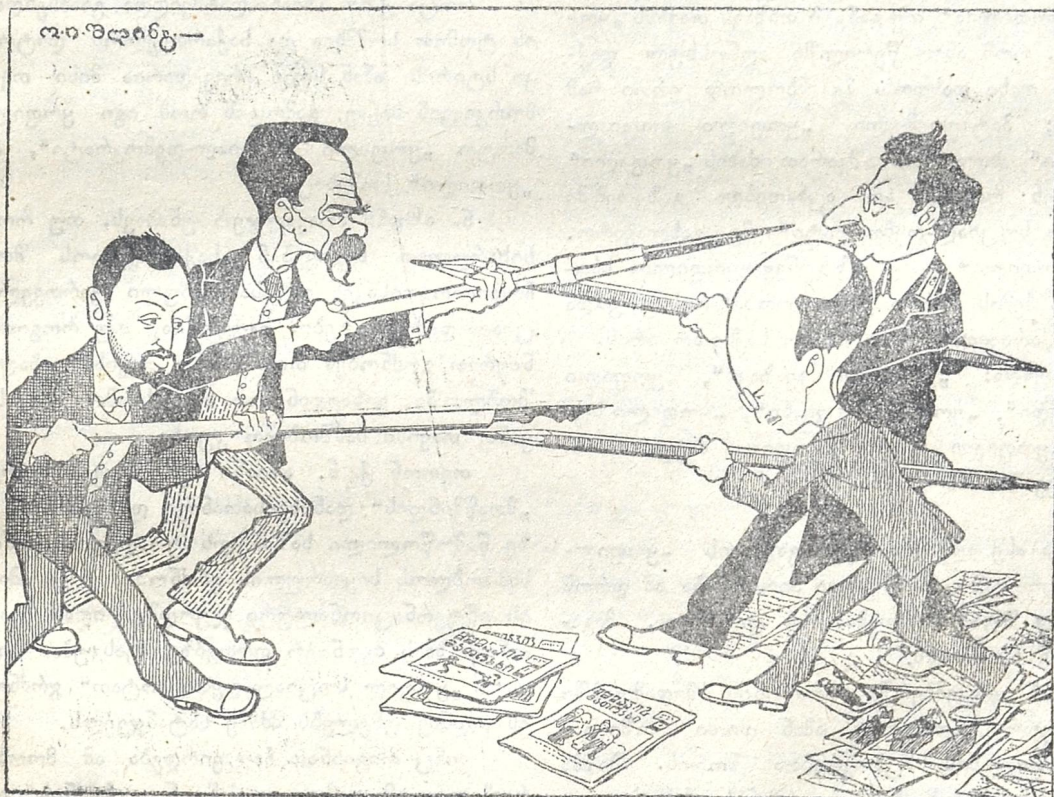

საქართველო პატრიარქი

იუმორისტ.
ჟურნალი

№ 11

ჟოკელ-კვირეული ბრძოლა

„ყოფილი“.

უნდა გულ-ახდილათ მოგახსენოთ, რომ, როდესაც ჩემს თვალს გაზეთის ფურცლებზე, ან ჩემს ყურს ზეპირ-მეტყველებაში დაეხატება სიტყვა „ყოფილი“ გულში რაღაც გამოაურკვეველი გრძნობა მებადება ხოლმე.

მაგრამ როდესაც „ყოფილი“ ამაყობს თავისი „ყოფილობით“ და ვისიმე ნიშნის მოსაგებათ სწერს: „ყოფილი სოც. ფედერალისტი“ ან „ყოფილი სოციალ-დემოკრატი“ მაშინ ჩემი გრძნობაც გარკვეულ სახეს იღებს, — მე ამგვარ მოხაზულობას ჩემი გრძნობისას ზიჯღს ვეძახი.

ერთი ასეთი „ყოფილი“ სოციალ-დემოკრატი ამ წინაზე სახალხო ფურცელშიაც სწერდა პეტრე გელეიშვილის შესახებ. ვინ იცის ის მწერალი მართლა „ყოფილია“, თუ განგებ თხზავს თავისს „ყოფილობას“, რომ ამით წერილში აღნუსხულ ფაქტებს მეტი ფასი დასდოს. მე მხოლოდ ერთი რამ მაკვირვებს; პატივცემული „ყოფილი სოციალ-დემოკრატი“ ახლა რომ ამჟამათ იძახის „ყოფილი“ ვარო, მაშინ რატომ არ აცხადებდა გაზეთებში „ნამდვილი სოციალ-დემოკრატი“ მე გახლავარო. ალბათ „ყოფილი“ უკვე უზრუნველყოფილია საფრთხისაგან. ჩემის აზრით „ყოფილობა“ რისაც უნდა იყოს იგი, არავითარი სატრახანო საქმე არ არის.

აი თუნდა: „ყოფილი ავაზაკი“, „ყოფილი ქველმოქმედი“, „ყოფილი ქვიანი“, „ყოფილი სულელი“, „ყოფილი კაცი“, „ყოფილი მხეცი“ ორივე შემთხვევაში საძრახისია.

ყველა ასე ადვილათ ვერ გადადის „ყოფილთა“ კატეგორიაში. ზოგიერთი პიროვნება ამ დროს „ორ წყალ შუა“ ვარდება. ასე დაემართა, მაგალითად ქ-ნ აზიანს.

შარშან დეკემბერში ართვინის მიდამოებში ოსმალთა ჯარი გადმოვიდა. ამან დიდი შიში გამოიწვია თფილისის მცხოვრებთა შორის. შიშმა შეიპყრო ქ-ნი ნ. აზიანიც და რკინის გზის სადგურისაკენ გააქანა, რომ ყარაურგანში მყოფ ოსმალთაგან თავი დაეხსნა.

სადგური ხალხით სავსე დახვდა. ჩადგა რიგში და როცა კასასთან მივიდა მაშინ გაახსენდა, რომ ფულზე ცოტა ხელმოკლეთ ყოფილიყო. თუ მივიღებთ სახეში თათრების სიხლოვეს, ისინი მა-

შინ თითქმის სამასი ვერსის მანძილზე იყვენ თფილისიდან, სულაც არ გაგვიკვირდება ასეთი გულ-მაგიწყობა.

ქ-მა ნ. აზიანმა აიღო ბილეთი მხოლოდ ბაქომდე და იშოვა ადგილი ვაგონში მალლა თაროზე, ქერში ბარგის საწყობ ალაგას. პოზიცია თუმცა ვერაფერი შეიღია, მაგრამ მშვიდობიან უკანდახევას მაინც უზრუნველყოფს და ამით მოზღვავებულ შიშს აცხრობს. საბარგე თაროდან ნ. აზიანმა ფრთხილათ გაიხედა ფანჯარაში და გაახსენდა, რომ ის თფილისში იმყოფება.

„მშვიდობით თფილისო! მშვიდობით საქართველო!“ აღმოხდა გულიდან უკვე დამშვიდებულ მწერალ ქალს ამ სიტყვების ხსენებაზე და უცებ მოაგონდა, რომ ის ინტერნაციონალისტია და სამშობლო არ უნდა ჰქონდეს. კედლისკენ გადაბრუნდა და... ტირილი დაიწყო.

როცა ქ-ნი აზიანი დამშვიდდა, გაახსენდა, რომ ის ტომით სომეხია და საქართველოს დატოვებაზე კი სტირის. ამან სულ არივ-დარია მისი თვით გამოარკვევის საქმე. გამოდის რომ იგი ყოფილია არა მარტო „ყოფილი სოციალ-დემოკრატი“, არამედ „ყოფილი“ სომეხიც.

ნ. აზიანს მრავალჯერ უნახავს, თუ როგორის სიხარულით სტოვებენ საქართველოს შორეულ ჩრდილოეთისაკენ გადასახლებული ქართველი სოციალ დემოკრატები. გაუგონია, თუ როგორ ბედნიერათ გრძნობენ თავს ისინი თავისს ახალ სამშობლოში, ვინაიდან მათ არა სწამთ თავისი ქვეყანა, თავისი სამშობლო კუთხე.

თითონ ქ. ნ. აზიანი კი უკვე იცრემლებს „მთაწმინდის“ დანახვისათნავე და საბარგე თაროზე წამოწოლილი საშინელს ტრადედიას განიცდის. სამშობლოს სიყვარულის გრძნობამ უკვე ამოიყვანა ის ინტერნაციონალური ჯურღმულიდან და ნაციონალიზმის ბედნიერ ფრთებზე შეესკუბა. ის უკვე თავს „ყოფილ სოციალ-დემოკრატთა“ გრძნობს და ეს ოდნავ უნელებს მძიმე სატანჯველს.

ვინც რიგიანათ ჩაუკვირდება ამ მოთხრობას, რომელიც ამოღებულია ქ-ნი ნ. აზიანის აღსარებიდან, („სახალხო ფურცელი“ 513) ის დაინახავს, თუ როგორის ტანჯვით მოიპოვება ხშირათ საპატივო სახელი „ყოფილილი სოციალ-დემოკრატისა“.

ნ. აზიანის ისტორია აქ ილიუსტრაციას აღარ საჭიროებს.

მგელი და ცხოველები.

შავი ტყიდან გამოვარდა
გამოცდილი დიდი მგელი,
გადირბინა მთა და ბარი,
მოიარა ყრუ სოფელი.

გააცხადა: ცხოველებო,
თუ რამე გაქვთ გასაჭირი,
არ დამალოთ ჩემს წინაშე,
შეწუხებას თქვენსას ვსტირი;

მინდა ვიქნე თქვენი მხსნელი,
მოგაშორეთ წყლული, კირი,
სწრაფათ გაჩნდა მგლის წინაშე
ყურ-პარტყუნა სისვი ვირი.

იყროყინა, მგელს ემთხვია,
მოიხარა მის წინ ქელი
და მიანდო ყოველივე,
თვისი საქმე, თვისი ბედი.

უთხრა: „მეფევე, დამიხსენი,
მგლებმა აღარ შეგვასვენა,
ჩვენ წვალეზას, გაქვირებას
ველარ იტყვის სწორეთ ენა.

ცხვარიც გაჩნდა ბატონის წინ,
და ამ ლექსით მოახსენა:
ტურა-მგლებმა არ გვაცოცხლეს.
არ გვადირსეს შვება-ლხენა.

თხაც მოვიდა... თაყვანი სცა,
გააქანა წვერი გრძელი,
ტირილითა და ვედრებით
უთხრა: „იქმენ ჩვენი მხსნელი,

ტურა-მგლებმა სულ აგვიკლეს,
დღე დაგვადგა მწარე შავი“
მგელმა მწყარალათ დაიყვირა:
„ეს რა მესმს, რა ამბავი!“

ცხოველების დასაჯერათ
იყროყინა ვირივითა,

ხან თხის ხმაზე იპეტელა,
ხან იბღავლა ცხვარივითა.

ცხოველებსა გაეხარდათ,
გაიგონეს რა ხმა თვისი,
მგელი მხსნელათ დაისახეს,
მორჩილება ჰქონდათ მისი.

მგელმა ყველა წაიყვანა
და შერეკა შუა გულ ტყეში,
გამოძღა და გაიბერა,
არ ყოფნია თითო დღეში.

სიმონ ჯორბენაძე.

ნომერი 3007.

ქ. გორის ყოფილი თავი ბ-ნი ზ. ქიტიაშვილი მძიმეთ ჩაფიქრებული იჯდა საწერ მაგიდასთან და ვიღაცას ელოდა.

მომსვლელი არა სჩანდა. თავ-ყოფილი მოუთმენლად ჩასკქეროდა საათს. უცებ თვალი მოჰკრა საათის ნომერს და რაღაც უსიამოვნოთ შეიშმუნა. საათზე წვრილი ნიშნებით იყო აღბეჭდილი № 3007.

— დასწყევლოს ღმერთმა, ეგ ნომერი გორშიაც არა მშორდებოდა, ახლა აკი აქაც თან გამომყოლია.

ის წამოდგა, სწრაფად მივიდა ტელეფონთან და წიგნის ფურცვლა დაიწყო. მან იპოვა საჭირო გვარი, დახედა ნომერს და გაშეშდა.

— ღმერთო ჩემო! აქაც ის, ის ოხერი ციფრი. არა ეს ყოვლად აუტანელია.

ექს თავი მსწრაფლ მოშორდა ტელეფონს, ფანჯარასთან დაჯდა და ქუჩაში ცქერა დაიწყო. ფანჯრის წინ მეეტლე იდგა და მშვენივრად გაწმენდილ ფარნებზე შავად ეწერა საბედისწერო რიცხვი № 3007.

— ეგ სწორედ გამაგიჟებს. მე ამას ვერ გავუძლებ!.. ნაწყვეტ-ნაწყვეტ ისროდა ზ. ქიტიაშვილი და ოთახში წინ და უკან დადიოდა. — უნდა ქუჩაში გავიდე, იქნებ გული გადავაცოლო რასმე.

მან ჩაიცვა პალტო, დაიხურა ქუდი და ჩამოვიდა ეზოში. კარებთან მეფზოვეს იგი თითქმის არასოდეს არ დაჰკვირვებია, მაგრამ ახლა უნებლიეთ მიიპყრო იმისი ყურადღება მეფზოვის გულზე ბქყვრიალა ჟეშტის ნაქერმა. ჟეშტზე ნათლიად

მოსჩანდა უკვე ცნობილი № 3007. ქიტიაშვილმა ხელი ჩაიქნია, თითქო აბეზარ კოლონებს იშორებოდა და ქუჩაში გავარდა.

დიასახლისის პატარა გოგის რომელიც სა-
აზნაურო გიმნაზიის მეოთხე კლასში სწავლობს,
მასწავლებელმა დიდათ თავსატეხი ამოცანა გამოა-
ტანა სახლში გასაკეთებლათ. აი ის ამოცანა:

„№ 3007. ერთი ვაჭარი, 1905 წელს ქ. გო-
რიდან გაემგზავრა შორეულ ქვეყანაში. წასვლისას
მას ჰქონდა ჯიბეში 60 მან და 14 კაპ. ვაჭარმა
დაპყრო ჩრდილოეთში 1 წელიწადი და დახარჯა ნა-
ხევარი თავისა ქონებისა. კითხვა: რამდენი კაპეიკი
ჩამოჰყვა უკან დაბრუნებულ გორელ ვაჭარს?“

პატარა გოგი ქირის ოფოში იწურებოდა, მა-
გრამ ამოცანას ვერაფერი გაუგო. დედა მისს გათა-
ვებული აქვს მხოლოდ ქალების გიმნაზია და აბა
რა უნდა გაუგოს ასეთ ჯოჯოხეთურ გამოცანას.
სწორედ უნუგემო მდგომარეობაში იყო პატარა
გოგი, რომ ძია ზაქარია არ წამოსწრებოდა.

— ძია გენაცვალე, მიშველე, თორემ ხვალ
„კოლი“ მექნება.

— აბა მოიტა!

— აი, ძია!

თავ-ყოფილს ჯერ არც დაეწყო ამოცანის კი-
თხვა. რომ დავთარი აერია, ვინაიდან თვით ამოცა-
ნას ეწერა № 3007.

— ძნელია ძია ზაქარო?

— არა, ვნახოთ. რა უნდა იყოს აქ ისეთი.

— მაშ რამ დადაფიქრა?

— ისე... ტყვილათ... „ერთი ვაჭარი...“

რაო? ვაჭარიო?

— ჰოდე!

— „ერთი ვაჭარი 1905 წელს...“ რა ახირე-
ბული ამოცანაა...

— რატომ არის ძია ახირებული?

— ისე ტყვილათ... ისე მჩვენება თითქო ნა-
ცნობია რაღაცა.

— შენთვის ნაცნობი იქნება მა რა!

— „გემგზავრა შორეულ ქვეყანაში“... ეგ
პირდაპირ გასაოცარია!..

— სულაც არა, ყველა ვაჭარი ასე დადის
შორეულ ქვეყანაში.

თავ-ყოფილმა ჩაიკითხა ბოლომდე მართლაც
ახირებული ამოცანა. ფარული მღელვარება დაიბ-

შვიდა და ამოცანასაც ადვილათ გაუგო ასავალ-და-
სავალი.

— თუ მას წასვლისას ჰქონდა 60 მანეთი და
14 კაპეიკი, ხოლო იქ დახარჯა ნახევარი, ცხადია
60 მან. და 14 კაპ. უნდა გავყოთ ორზე...

— ორზე რატომ, როცა ვაჭარი ერთი იყო?
მორცხვად შენიშნა გოგის დედა.

— დააცა დედიკო, ძიამ უკეთ იცის.

— კარგი, შვილო, კარგი!

— 60 მან. და 14 კაპ. ნახევარი რომ გივი-
გოთ, ამიტომ უნდა გავყოთ ორზე. მივიღებთ 30
მანეთსა და 7 კაპეიკს. მაშ იმას დაუხარჯავს 30
მანეთი და 7 კაპ.

ახლა ჩვენ უნდა გავიგოთ რამდენი ჩამოჰყვა
მას აქ.

— აქ კი არა, ძია, გორში. ის ვაჭარი გორი-
დან იყო წასული.

— ვიცი, ვიცი. ამისათვის საჭიროა 60 მანეთს
და 14 კაპ. გაიშავებოთ 30 მანეთი და 7 კაპე-
იკი. დაგვრჩება 30 მანეთი და 8 კაპეიკი.

— არა, არა! თოთხმეტს თუ შეიღს შოგაკ-
ლებთ შვიდი დაგვრჩება.

— ეეჰ! ჯანი გივარდეს, დაგვრჩება 30 მა-
ნეთი და 7 კაპ. ამით გათავდა საქმე.

— „ატვეტში რომ ასე არ არის?“

— როგორ თუ არ არის?

— იქ 3007 კაპეიკია.

— ეგ შეუძლებელია!.. კარგი მეყოფა...

— იქნებ იქ შეცდომაა შვილო, ძია ზაქარია
ხომ არ შეცდებოდა.

— არა დედი, არ არის 'შეცდომა, შალიკოს
სწორათ გამოუვიდა.

— აბა რავიცი გენაცვალე, წადი და შალი-
კოსა ჰკითხე.

მორიელი.

წურბელა და ობობა.

(აჩაგა. ძღუნათ ვ-ს და ა-ს)

ერთხელ წურბელა ობობას
დაუძმობილდა სრულადა;
უთხრა: „წავიდეთ იქ, სადაც
სისხლი სჩქეფს ნაკადულადა.
ამბობენ: — ქუჭყიანეთში
არის ასეთი მხარეო,
ვინც იქ მიაწევს, გაჰქრება
მისთვის ცხოვრება მწარეო“.
მან უპასუხა: — „ძმობილო,
ეს მართალია, მარაო
ტკბილ ცხოვრებისთვის მკვდრის ცივი
სისხლი განა კი კმარაო?
საქირო არის ამისთვის,
რომ თფილი სისხლი ვსწოვოთო
— მერე სად უნდა ვიშოვოთ
და როგორ მოვიპოვოთო?
— შენ არხეინათ იყავი,
ეს ჩემს კისერზე იყოსო,
ოღონდ ფეხის ხმას არ აჰყვე,
არავინ გაგაბრიყვოსო:
მე ისეთ ქსელებს გავაბამ,
ვერ ასცდეს ერთი მწერიო;
შენ იქვე გაინაბები,
როგორც ყანაში მწყერიო;
რა გაებმება, ეცემი,
სისხლს გამოსწუწნი თფილათო,
მაგრამ თან, რომ არ გაგექცეს,
კი უნდა იყო ფრთხილათო“.
შეუდგა საქმეს ობობა:
გააბა ქსელი ქსელზედა.
წურბელაც ტბის პირს აფოფხდა
და გაინაბა ველზედა.

დრო გადის. წუთით წუთამდე
ებმება ბუზი, პეპელა..
წურბელა განხარებული
სწოვს და სწოვს თფილ სისხლს ნელნელა.
ისე გასუქდა, გაკეთდა,
ველარ ცნობს ძველათ მნახველი.
თავიც კი მოაქვს უბადრუქს,
ვით დიდ საქმეზე მზრახველი!
და ეღბნება ობობას:

— „ნუ ჩამომართმევ კვენნათო,
მე და შენ, ვიტყვი თამამათ,
ტოლი არვინ გვყავს ქვეყნათო!“
ისიც თავს უქნევს ცბიერათ:
„ვიშ, რა კილოზე მღერიო!“
გულში კი ფიქრობს: „დაიცა
შენზეც მოდგება ჯერიო“.

დაზამთრდა. დაბა-სოფლებსა
ეწვია ზამთრის ფერიო!
მთა თეთრათ მოაგვირისტა,
ტყე-ველს უცვალა ფერია;
სალ კლდეებს ყელზე დაჰკიდა
ყინულთა ბროლის შუბები...
და სიცივისგან მთლად გაწყდა
პეპელები და ბუზები.
ობობამ უთხრა წურბელას:
— „ძმობილო, გამიგონეო:
ახლა კი ქუჭყიანეთი
არის-და ჩვენი ღონეო.
მოდი წავიდეთ... და თანვე
ნელა გაუძღვა იქითა,
სადაც მას ქსელი გაება
წინათ განზრახულ ფიქრითა.
გაება ჩვენი წურბელა
და გაიხლართა მახეში:
თუ უმუხთლებდა ძმობილი
ეს არ ქონია სახეში.
ობობამ წუწნა დაუწყო,
ყელში ჩაარქო ნესტარი.
ხედავს წურბელა: წამწარდა,
რაც სვა ცხოვრების ნექტარი
და დაიგრიხა სიმწრისგან...
ჰკითხა: „რას შეგები ამასო?!
შენ, ძმავე, ყაჩალი ყოფილხარ,
გავდი კი „სულის მამასო“!
ობობამ ასე მიუგო:
— „როდესაც სხვის სისხლს სვამდიო
ერთი მითხარი, გეთაყვა,
ამ საკითხს რათ არ სვამდიო!?
და ტკბილათ გადიხარხარა
და გამოსრუტა წურბელა:
ავი ყველასთან ავია—
დამეთანხმება სუყველა!

ჩახრუნხაძე.

პატარა ფელეტონი.

„საქართველოს“ რედაქციაში აუწერელი სიხარულია! ალბათ საბუთიცა აქვთ მხიარულებისა. ეროვნული ბურჟუაზია, პრაქტიკის ხალხია.

— ეს ყოვლად შეუძლებელია. ამბობს დ. კასრაძე—ამდენი ყურადღება ჩვენ არ დაგვიმსახურებია.

— ჩაგრული ერის სიყვარული, მისი ძველი ისტორიის სიღიაღე, მისი დღევანდელი მწუხარება ამოქმედებს ჩვენდამი სიყვარულით აღგზნებულ მოციქულს. დინჯათ წარმოსთქვა საეკლესიო კითხვებში გარკვეულმა სანდრო შანშიაშვილმა.

— ჩვენი პურ-მარტილი და სიყვარული მღვდელმთავრისადმი სრული თავმდებნი იყო იმისი, რომ ჩვენს ეკლესიას ასეთი მოწყალე გულით მოჰპყრობოდნენ. შენიშნა დ. კახელმა.

— მე მგონია, აქ კერძო პირის რეალ გულკეთილობასთან გვაქვს საქმე და არა საზოგადოებრივ სიმპატია-ანტიპატიასთან, დასძინა სპ. კელიამ.

— ასეა, თუ ისე, ჩვენი ქვეყნის ბედნიერება სიყვარულის ჩაქუჩით იქედება და ეს ჩაქუჩი ღირსეულ ხელს უბყრია. ჩაილაპარაკა ა. ახმეტელმა.

რედაქციაში შემოსულ პართენ გოთუას თითქმის ერთხმად მიაძახეს.

— გაიგე? გაიგე? შეიტყვე?

— რა მოხდა? რა ამბავია?

— არ იცი?

— განა არ გაგიგია?

— კაცო, სადა ცხოვრობ, მთვარეზე თუ?

— დეპეშები არ მოგდისთ?

ყველანი ერთად, ერთხმად ელაპარაკებოდნენ და მხოლოდ პართენის მახვილ სმენას თუ შეეძლო ცალკე კითხვების გარჩევა.

— რას მაწვალებთ, თუ რამ იცით მითხარით. საიდუმლო თუ იყო ნერწყვი რაღას მომგვარეთ.

— ნერწყვი მაშინ მოგივა, როცა ნამდვილს გაიგებ.

— ველი გაგებას, თუ მალირსებთ.

დაე. კასრაძემ აიღო დიდი ფურცელი, სადაც რუსული დეპეშის შრიფტით რაღაც ამბავი ეწერა.

— აი ჩვენი საკუთარი კორესპონდენტის გ. ვეშაპელის დეპეშა. სულ რაღაც საათ ნახევარია რაც მივიღეთ.

— ჰქენი სიკეთე, წაიკითხე.

— აბა მომისმინე. „სიაზოვნებით და სიხარულის ცრემლით თვალზე, გაუწყებთ ძვირფასო მეგობრებო ჩვენი ქვეყნის ბედნიერებას. ივერიის მრავალ-ტანჯულ ეკლესიას ბედმა გაუღიმა. ჩვენი საყვარელი მოამავის ცდამ ნაყოფი გამოიღო. ნაყოფი დიდი, დაუფასებელი. გადაწყდა აღდგენილი იქმნას მისი უფლებები ჩვენი ერის საკეთილდღეოთ. უკვე საბოლოოთ გამოირკვა, რომ იხსნება შგმდენი სავისკოპოსო კათედრები:

1— **მცხეთისა**, სადაც კანდიდატათ დასახელებულია არქიმ. იოსები (ერის კაცობაში იოსებ გედევანიშვილი.)

2— **გელათისა** სადაც რამოდენიმე პირია დასახელებული, მაგრამ მათ შორის მეტი შანსი მამა იოანეს (ერის კაცობაში კიტა აბაშიძე) მხარეზეა.

2— **ვარძისა** — სადაც ერთი უტყუარი კანდიდატია დეკანოზი სამსონი (ფირცხალავა) როგორც უკეთესი მცოდნე ამ კუთხისა.

4— **ურბნისისა** — მიეცემა ალ. ურბნელს.

5— **მარტვილისა** — სადაც დასახელებულია ორი კანდიდატი: თეოდორე და სპირიდონე. (ერ. კაც. თედო ჟორდანი და სპ. კელია) პირველს მეტი შანსები აქვს. პირველს სხვათა შორის მამა ვოსტორგოვიც იცავს.

6— **გარეჯისა**, სადაც აკურთხებენ არქ. დავითს (დავით კახელად წოდებულს).

7— **შემოქმედისა** — უცილობლად გადაეცემა მათ კურთხევას დეკანოზ პართენს (ერისკაცობაში გოთუას)

8— **ბეთანიისა** — არქ. გერონტის.

9— **რუისისა** — მამა კონსტანტინეს (ერის კაცობაში კოწია თუმანიშვილის, თუ კი იგი მართლმადიდებლობას მიიღებს)

10— **წილკანისა** — მიეცემა ბერ-მონაზონს გიორგის (გიორგი ამირაჯიბს) მხოლოდ ომის გათავების შემდეგ.

11— **მარტყოფისა**, დაეთმობა დეკან. რევაზს. (რევაზ გაბაშვილს).

12— **ზედაზენისა**, მიეცემა არქიმან. დავითს (ერის კაცობაში დავით კასრაძე).

13— **შიო მღვიმისა** სადაც განწყობილი იქნება უნიკიერესი ქართველ მღვდელ-მოქმედთა შორის მამა ალექსანდრე (ერის კაცობაში ალექს. ახმეტელი)

მეგობრებო, ეს პირველი ჯგუფია. მუდამ წელიწადს გაიხსნება ცამეტ-ცამეტი ახალი კათედრა, ვიდრე ყველა მოზდილ სოფელს არ ეყოლება თავისი მღვდელ-მთავარი.

წარმოდგინეთ მაშინ საქართველოს ბედნიერება!

გ. ვეშაპელი“.

საზოგადო მხიარულებისა და აზრთა გაცვლა გამოცვლის შემდეგ პართენ გოთუამ წამოაყენა ფრიად მნიშვნელოვანი საკითხი.

—ეს ყველაფერი ჩინებულია, მაგრამ სად უნდა იცხოვრონ ახლად დანიშნულმა მღვდელ-მთავრებმა?

—მართლა, კაცო! იქნებ თფილისიდან თავ-თავის სამწყოში გავვაძეონ. ეს ხომ შესაძლებელია? შენაშნა დ. კასრადემ.

—არა და ახალ კლუბში გავიხსნიან კათედრას გამოეკამათა სანდრო შანშიაშვილი.

—მაშ როგორ მოვიქცეთ?

—ეშმაკმა იცის!

ეშმაკი.

აირია მონასტერი!

სწორეთ აირია მონასტერი! ანტიქრისტე არსად სიანს, თორემ სხვაფრივ ნამდვილი მეორეთ მოსვლაა. აღარაფერია წინანდებური.

ეგ სიძვირე ხომ ცხრა თავიან დევებივით საათობით იზრდება.

ეს ყაჩაღებიც ხომ მაშინ გამრავლდენ სოკოსავით, როცა ხალხს პურის ლუკმა არა აქვს. შინელებს და ქალამანებს მაშინ ხდიან, როცა მამასიხლათ ყიდულობს. „სად იყვნენ ეგ დალოცვილები როცა შინელში შვიდ აბაზს ვაძლევდით“, წუწუნებენ გლეხები. სადაც კაცები აღარ არიან, დედაკაცებზე და ბაღნებზე მიდიან იერიშით. და გამარჯვებულებიც გამოდიან. არსენა და კაკო მავათთან რა სახსენებელია!

სტრაჟნიკებს აღარ იკითხავთ? სოფელს ყარაულობენ! თავიანთ ცხენებს სანამ თითონ კარგათ არ გააბანებენ, ერთგულათ არ გასწმენდენ, სანამ კარგათ არ მოაქმევენ „კორმას“ და თითონაც რამოდენიმე გრადუსით არ შეხურდებიან, სასროლათ არ გავლენ ყაჩაღებთან. რას იზამ ინსტრუქცია ნებას არ გვაძლევსო!

სამაგიეროთ წერილი მოხელეები პირნათლად ასრულებენ თავის მალეობას.

ვილაც რუსი გარადაგოი გადაძიდებია. მოსვენებას არ მაძლევს. მესამეთ გამაჩერა ამ თელავის ქუჩაზე. დაუყინებია: „შენ ნემეცი ხარო“. შე მამაცხონებულო, საიდან ვგერავ ნემეცს, რომ სიზმარშიაც არ მინახავს ცოცხალი ნემეცი მეთქი.

— არა, შენ ნამდვილ გადაცმული ნემეცი ხარო.

— ვა! ესეც კარგი ოინია!

— შენი ქული ნამდვილ ნემეცურიოა.

ოჰო! აბა რით გინდა დაჯერო, რომ ეს ქული ნამდვილ ფრანგულია და ვიყიდე მხოლოდ სიფის გამო.

— გეფიცები ღმერთს, სარწმუნოებას, წმინდანების ძვლებს, რომ ეს ქული ფრანცუზკი არის და არა ნემეცური.

შენც არ მომიკვდე მკითხველო. „Идемъ приставу“ და მომავლო ხელი.

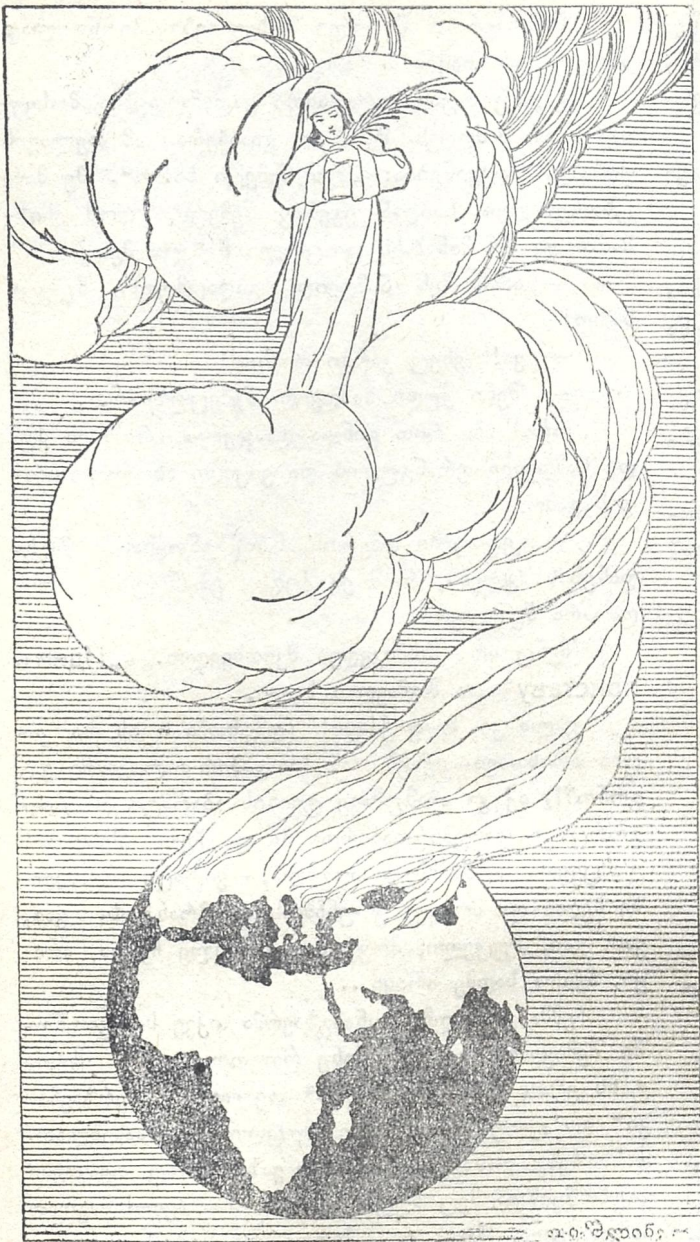
ეხლა კი შეეფიქრდი!! (ღმერთმა იცის რა კაცია პრისტავი. იქნებ იმას პირდაპირ ვიღველმი ვეგონო?!) აქ კი ავამუშავე ტენის აპარატი და როგორც კი დავუპირდაპირდი მე და ჩემი წესრიგის დამცველი აღნიშნულ ადგილს, — ვიტაცე მუცელზე ხელი და მოვეყვ კრუნჩხვას და პრანქვას. ვაი, ვაი, ვაი, მუცელი, მოგვკვდი, მიშველე ჩქარა, არაუა, ჩქარა სადმე არაუი...

ჩემმა კეთილმა თანამგზავრმა იქვე სამიკიტნოში შემიყვანა. გამოვაჩენინე როგორც იყო მიკიტანს ერთი „პოლბუტილკა“ თელავის „მერზაფიკი“ და ცოტა მოვსრუტე მუცლის დასაამებლათ. დანარჩენი თანამგზავრს შევთავაზე. მასაც თვალები გაუბრწყინდა მეც მუცელი მომიჩა. ხელი მაგრათ ჩამომართვა. ქულს დააცქერდა და ეჭვის თვლით მითხრა:

— შენ მართალი ხარ, ეგ ქული უფრო ფრანგული უნდა იყოს. მაგრამ სულერთია, მშვიდობით!.. თუ ხშირათ იცით მუცლის ტკივილი, არაუი უებარი წამალია.

მოდი და სთქვი, არ აირია ქვეყანა?

ლოთი—ფოთი.

მშვიდობიანობა: სიანს კიდევ დიდხანს არ მომიწევს დედა-მიწაზე დაშვება.

ვინა სთქვა.

(ქვემო მახსანისთვის.)

ვინა სთქვა, ქვემო-მახსანი,
ჩამორჩენილი არიო?
ვინა სთქვა, სხვებზე ნაკლებათ
გვყავს მუქთა ხორა ჯარიო?

მსახ. ა. იმედაშვილი
„ოტელოს“ როლში.

არა!.. ჩვენც გვიზის უფროსად
„ჩაქუჩას ბიჭი“ ბასილა...
(თუმცა ჯერ სხვა მამებსავით
ყელამდე ის არ გავსილა.

ქეფი მისი საქმეა.
ამისთვის გაჩენილაა
და სოფლის საქირისუფლოდ
ჰყავს „პომოშნიკი“ ილია.

ფერშალიც უზის მაჩხანს
გამოცდილი და ქვეიანი...
უწამლოთ ხელად მოგარჩენს
რაც უნდა გქონდეს ზიანი.

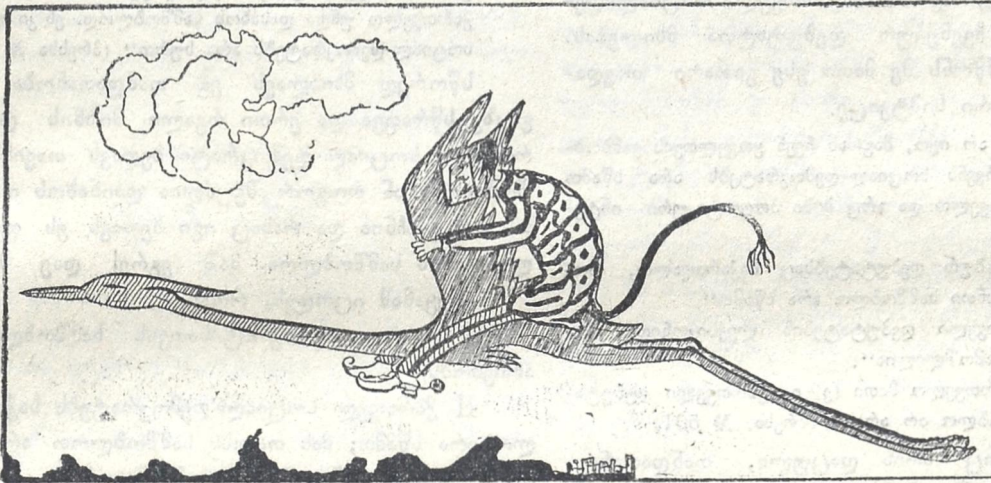
მხოლოდ ქსენონი გამოსჩანს
ლარიბი, ცარიელია
რამაც შეუწყო აფთიაქს
რიგზე მოითბოს ხელია.

სამკითხველოც კი არსებობს
აქ... (მუდამ დაკეტილია.)
ნეტავ რას ფიქრობს ვიცოდეთ
კონდრატე, ან და ილია.

ვისაც სურს თვალის ჩავლება
მუნ ჟურნალ-გაზეთებისა,
ფოსტაში უნდა მოარძანდეს...
ყველა იქ დაუხვდებისა.

ბევრი რამ შესანიშნავი
აქვს სხვადა ამა სოფელსა...
რასაც შემდეგში, უცვლელათ
გაუწყებთ თითქმის ყოველსა.

მეხი.

მფრინავი

გზა ჩემი ვლისა
ქეშმარიტად არს სახიფათო.
თუმც ასპარეზი საოცნებო
მიპყრია ფართო,

მაინც მაფიქრებს
მე წინსვლისა ჩემის სიმაღე...

ვერძნობ, განკითხვის დღეს
და აღსასრულს მივალწევ მალე.

მაშ გასწი, ყანჩავ,
დაე ნავარდს მიეცეს ბოლო...

ჩემის დიდების
და ნუგეშის
შენ ხარ სიმბოლო.

გასწი გაფრინდი,
გასწი, ყანჩავ, გაინავარდე...
მზესაც შეშურდეს
შენი ფრენა, შენი სიმარდე.

—კი.

ჩემი დღიური.

ოთხშაბათი 10 თებერვალი. ერთად-ერთი
დარაჯი ქართველი ხალხისა და ორგანო ერთა-ერ-
თი პოლიტიკური პარტიისა „სახალხო ფურცელი“
დღევანდელ ნომერში სწერს:

„აღარავისთვის საიღუმლოებას არ შეადგენს,
რომ მათთვის (ე. ი. ქართველი დემუტატებისათვის)
საქართველო არ არსებობს“. (მოწინ. № 499).

არ ვიცი ღმერთმანი რა გვეშველებოდა, თუ გან-
გებას ჩვენთვის „სოც. ფედერალისტები“ არ გაე-

ჩინა. მორიდება, დაზოგვა და მამიდაშვილობა მათ კარაბადინში არა სწერია. განა მართლაც არსებობს საქართველო ჩვენი დებუტატებისათვის? რასაკვირველია არა. კარლო ჩხეიძე აგერ რამდენი ხანია სახელმწიფო დუმაში ორატორობს და ერთხელ რა არის, ერთხელაც ქართულად ენა არ დაუძრავს. ენა ხომ პირველ, ფაქტორია ეროვნებისა. რას ვაქნევ ქართველ გლეხებსა და მუშებზე ზრუნვას, თუ კი ტკბილი ქართული სიტყვა გაჰქრება და ყველანი უცხო ენაზე დაიწყებენ ლაპარაკს?! არა, მათთვის ქვეშაბრტად რომ აღარ არსებობს საქართველო.

პარასკევი 12 თებერვალი. ჩვენი ერის დაუღალავი დარაჯი და ქირისუფალი „სახალხო ფურცელი“ კვლავ განაგრძობს ქართველ სოციალ-დემოკრატთა და ჩვენებურ დებუტატთა მხილებას. მიყვარს და მომწონს მე მათი ესე ვითარი თავდადება, ესე ვითარი სიმტკიცე.

„ომი არ იყო, მაგრამ ჩვენ ყოველთვის ვამბობდით, რომ ჩვენს სოციალ-დემოკრატებს არა სწამთ არც საქართველო და არც მისი პოლიტიკური ინტერესები“.

„ჩვენებურ დებუტატებსაც საქართველო, როგორც თავიანთი სამშობლო არა სწამთ“.

„ქართველი დებუტატების ლექსიკონიდან საქართველო ამოშლილია“.

„საქართველო მათი (ე. ი. ქართველი დებუტატების) სამშობლო არ არის“ (პრესა, № 501)

აქ სტილიც არის დაცული, თანდათანობაც და გონიერებაც. მართლაც, განა რომელი ქართველ სოციალისტსა სწამს საქართველო? ეს დაუღალავი მათი შრომა ჩვენს დაბა-სოფლად და ქალაქებში განა აშკარად არა ხდის მათ ფარულ გულის ზრახვას, რომ მოწადინებული არიან საქართველო მოისპოს, ქართული ენა გაჰქრეს? ქვეშაბრტით წინდახედული, შორს გამჰქრეტელი და თან ყოველად პატიოსანი ხალხია ეს ფედერალისტები. ოოო! უადრესად გულწრფელი ხალხია ეს ფედერალისტები.

ერთხელ მე აკაკი ჩხენკელსა ვკითხვე:

— ბატონო აკაკი, თქვენ სადა ხართ დაბადებული?

— ჩემი სამშობლო ამერიკაა. ჩიკაგოში დავიბადე და სწავლა ვაშინგტონში დავასრულე.

— არა, მე ვიცი, რომ თქვენ ქართველი ბრძანდებით. ლაპარაკიც ქართული გცოდნიათ...

— გარწმუნებთ, ამერიკელი ვარ...

მე სულოელს მაშინ არაფერი არ მესმოდა ქართველობის შესახებ და არც ამით ჰქონდათ დაწერილი ასეთი საუცხოვო განმარტებები. ახლა ვიცი, რომ ის ქართველი არ არის და საქართველო არ შეიძლება მისი სამშობლო იყოს. ასე სასარგებლოა გონიერი გაზეთის კითხვა.

შაბათი 13 თებერვალი. ვენაცვალე კალმის წვერში არ გაუშვებს არც ერთ დღეს და არ შეარჩენს არც ერთ სიტყვას, თუ წინ არ გაიბურთავა. აი მოვალეობის პირნათლად ასრულება (სამშობლოს წინაშე!) სწორედ ამასა ჰქვია აი დღეს რასა „სწერს სახალხო ფურცელი“:

„როდესაც ქართველი სოციალ-დემოკრატი ლაპარაკობს სამშობლოზე, იგი ამ სამშობლოს ვერა გრძნობს, ვერა ხედავს. ლოდიკურათ მაშინ მან საქართველო უნდა დასახოს სამშობლოდ. ეს კი ჩვენებურ სოციალ-დემოკრატებს არა სურთ“ (პრესა, № 502)

სწორედ მზიბლავს ეგ თანდათანობა, ერთ გზაზე სწრაფვა და ერთი რეალი მიზნის დასახვა. რომელი სოციალ-დემოკრატი ხედავს თავისს სამშობლოს, ან როგორ შეუძლია დაინახოს ის, რაც მას არ გააჩნია და რასაც იგი ხედავს ეს ფედერალისტების სამშობლოა. მაშ ეგრე! დაე მთელმა ქვეყანამ იცოდეს, რომ:

I სოციალ-დემოკრატისათვის სამშობლო არ არსებობს.

II ქართველ სოციალ-დემოკრატებს საქართველო არა სწამთ; მას თავისს სამშობლოთ არა სთვლიან; ლექსიკონიდან უკვე ამოშალეს.

III საქართველო მათი სამშობლო არაა.

IV ჩვენებურ სოციალ-დემოკრატებს საქართველოს სამშობლოთ მიჩნევა არა სურთ.

ეს კარგათ დავიმახსოვროთ და როცა საქირო იქნება პირში მივახალოთ.

პარასკევი 19 თებერვალი. ერთი კვირე გავიდა ეროვნულ დარაჯებს სოციალ-დემოკრატთა ვერაგობაზე არაფერი დაუწერიათ. ეს დუმილი ალბათ „პერეგრუპიროვკით“ იყო გამოწვეული. სამაგიეროთ დღეს იფეთქა:

„ჩვენ არ გვეგულება ისეთი თავხედი ადამიანი, რომელმაც გახედოს და სთქვას, საქართველო ჩემი სამშობლო არ არის!“

*) მე კი ბლომათ მეგულება ისეთი თავხედი ქართველი, რომელიც ხედავს და სხვებს ეუბნება: საქართველო შენი სამშობლო არ არისა.

ეს რა ამბავია? ღმერთო ჩემო! მაშ რასა სწერდენ 10—12—13 თებერვლის ნომერში? ნუ თუ აქ ლალატია? განა შეიძლება ფედერალისტები სამშობლოს ლალატობდენ? რამდენი მსხვერპლი შეუწირავთ მამულისათვის... გაიხსენეთ განვლილი მოძრაობა. ორჯერ იყვნენ მცხეთაში საავიტაციოთ და ერთხელ საგურამოშიაც. არა, ეს ალბათ შეცდომაა.

„მით უფრო ჩვენ არ გვეფულება ისეთი ქართული საზოგადოებრივი ჯგუფი, რომელსაც შეეძლოს განაცხადოს მე სამშობლო არა მაქვს და კიდევ რომ მქონდეს იგი მანც საქართველო არ იქნებაო“.

თავბრუ მეხვევა. ნუ თუ ყოველივე ეს მართლა ასე სწერია, ყოველივე იმის შემდეგ რაც ის ზემოხსენებული ისე ეწერა? აქ ან ლალატია, ან მე ვარ სიზმარში. ან მე შევიშალე, ან ისინი, დავიცდი საღამომდე, კიდევ გადავიკითხავ. იქნებ ახლა თვალი მიბორგავს.

მორიელი.

ახია, ახი!

ვა, ვა, ასტვაც, ტერ-ასტვაც! მე ამისთანა აბრუნდის წელიწადი ჩემს ღღეში არ მინახამს! ენტა პრამა ვტაროი პრამესტვია ეიბოლუ! ძაღლი პატრონს ველარა სცნობს რალა! მინდა ვსთქვა და თანაც ვერ გამიბედნია! ენა მიღუნდება, შიშით კრიჭა მეკვრება. ასე მგონია რომ ჯოჯოხეთის საკირეში ჩამხრუკვენ მეთქი.

ვა, ვა, ვა, ვა! ნუუყელი მილოვმა და ადელხანოვმა ვარავსტვა დაიწყეს! მერე სამი მილიონი ეე, შუტკა შტოლი! სამი წელიწადი რომ ვსთვალო მანც სასწიტიტს ვერ უზამ! ვა, აფსუს გრიგორ გრიგორიჩ! ქრისტიანო, განა ადელხანოვს თავისი მაული ცოტა აქვს რომ კიდენ სხვას არ ასწაპნოს! მერე ვისა ჰპარავს კაცო, საწყალ სალდათებს. ასინი ვიანში სიცივით კვდებიან და ეს აქ ავტომობილით დაბრძანდება და ბუმბულში ხვრინავს. არა, რატომ ღმერთის აღარ ეშინიან!

ვა, მილოვი კაცო! იძახის პერვოი გილდის კუბეწი ვარო, ვაქრების გლავნოკამანდუიუჩიო. კაი იმის ცხვირს მოუვა, კაი კამანდერი ისა ყოფილა. კაცი ამოტოლა ქურდობასა შრება და მიკვირს როგორ ისვენებს! ნუუყელი სოვისტი სავსემ აღარა აქვს! რა ვიცი კაცო, ცხონებულ მამიჩემისთვის კუბოს მიტკალი რომ ვიყიდე სლუჩაინათ ერთი

არშინი ლიშნათ გადმოუყვა ბაზახს და ერთი წელიწადი შიშით ვკვდებოდი, სულ სიზმარში მელანდებოდა: კუბო, მიტკალი, ტერტერა და ტირაცუა. სანამ იმ არშივის ფული არ მივეცი ვერ მოვისვენე რალა! არა რომ ჰკითხოთ კრუპნი კაცები ვართო, ტურცია უნდა დავამარცხოთ და არმიანსკი გოსუდარსტვა დავაარსოთო. აზირ რა კარგი კაროლები იქნებიან! ვინ იცის, იქნება სულ ორ კვირაში გამოუყვანონ წირვა მთელ გოსუდარსტვას! არა, უდივიტელნი ის იყო „ეშმაკს“ რომ კარიკატურწკი კარტიკაში დაეხატა! ვა, რა მახალაო კაცო, თავიანთ მოპარულ მაუდის შინელებს თითონვე რომ აცმევდენ ვირის აბანოში!

ღმერთმა ააშენოს ჩვენი პოლიცემისტარი. არა, რა გემოხვედ ვაპრავაჯაიტა მეტეხის ციხისკენ! მალადეც ჩესნი სლოვა! ახია იმათზე, ახი! პირძაღლი ვიყო, თუ დამენანოს, მე ჩარეკ ღვინოს არ მაყიდინებდნენ და ისინი კი სამი მილიონობით ყლაპავდნენ კაზიონი იმუშჩესტვას. კუბეწები ვართო! კუბეწები არიან და მიბრძანდენ კარტეენი რაბოტაში, ისინი კანდალებით გარაჩხუნდებიან ტიფლისიდან და მე კი ეს გაქუტული ბაგრატა ისევ აქ ვიქნები ქალაქში. რეზინივით ხან გავიწელები და გავგძელდები, ხან დავმოკლდები. ხან ფულიანი ვიქნები, ხან უფულო. ჩესტნათ ხომ ვიქნები. ეგენიც ღმერთმა შაარცხვინოს და მაგათი ბაგატსტვაც. ახია რაც მოუვათ, ახი!

გოგია.

მესტვირული

რაც დავისვენე მეყოფა ხელთ ავიღე გულა-სტვირი მინდა ვითხრა ყველაფერი ხალხის წყლული, ხალხის ქირი.

ბევრი არის მეზობლებში არამზადა მვენე პირი, მათ არ ესმით ახლობელის განა კვენსა, გასაქირი?

უფროსობას იქემებენ დრო დაუდგათ მშვენიერი, მუშა მიჰყავთ პარტიობით, აირია მონასტერი.

ბათუმშიაც გიახელი,
საქმე ვნახე სატირელი,
ერთად იდგა მუშის გროვა,
გაშრობოდათ ნერწყვი, ყელი.

უფროსებსა წაეყვანათ
სამუშაოთ სადღაც მთაში,
შემდეგ იგი გაჰპაროდა,
ვერ ენახათ ვერსა გზაში.

ფული სრულათ წაერთმია,
გამქრალიყო, ვით ისარი;
საქმე ექმნა უსინდისოს
თვით იუდას დასადარი.

ინჟინერთან რომ იჩივლეს,
მუშებს სტკუცეს ცივი ვარი;
ერთად იდგნენ და ფიქრობდენ:
სამართალი სადღა არი!

ასე ყვლენ თავის მოძმეს
და აძრობენ მუდამ ტყავსა,
აბა მითხარ, მითხარ ერთი
ეს ამბავი რამეს ჰგავსა?

საქიროა გამომჟღავნდეს
მავნე პირთა სახელები,
რომ შემდეგში არ მოსტყუვდეს
მათი სიტყვით სოფლელები.

შანტაჟისტთა თარეშობას
აღარა აქვს ღდეს საზღვარი,
დრო დაუდგათ პარაზიტებს
მოსაგები, სულ სხვა გვარი.

აბა, სტვირო, არ გაფუჭდე,
შენ კილოსა ვენაცვალე,
კიდევ მინდა ლექსის თქმაი
ორი სიტყვა დამაცალე;

ოზურგეთში ჩავიაროთ,
აქაცაა სამათრახო,
მათი საქმე საგმირონი
მსურს ქვეყანას დავანახვო.

აქაური რაინდია,
ბნელი საქმის მოციქული,

რეაქციას როცა ხედავს,
მაშინ არის გაბედული:

მაშინ უკრავს მხიარულათ
მისი დაფი და ნალარა,
იმას ლანძღავს, ამას ლანძღავს
შორს ვერ მხედი და ზუმარა.

სიბნელესა შესტრფიალებს,
მის წინ იყრის მეტანიას,
ბევრი ლანძღვა და გინება
უძღვნა ნოე ჟორდანიას.

სამკითხველოში შევიდა,
სურათიც კი შეუგინა
და მით იგრძნო სიხარული
მავნე პირმა გულსა შინა.

ნეტა თვითონ ვინ ბრძანდება,
რა პირი და რის მომქმედი!
როგორი აქვს თეორია,
რისი არის თვითონ მქედი?

როცა ლანძღვით იხსენიებს,
ვინც ქვეყნისთვის დასდო თავი
და მუშებსა დაანახვა
ყველაფერი: თეთრი, შავი:

აბა, სტვირო, არ გაფუჭდე,
სიტყვის თქმაი კიდევ მინდა,
მოღვაწისა მგინებელსა
სხვა რა ეთქმის:— „არაწმინდა“!

ბუჯგუტი.

რბ დრო დაგვიდგა!

ხელში ავიღე ქამანჩა
ჩემი, ძველთაგან-ძველია;
მინდა დავიწყო დილინი
ღმერთოა შემიწყე ხელია.
დაკვრა და მღერა კი ვიცი
თუმც არ ვარ ფარახელია,
დავ მიწოდონ მესტვირე
თბილისის ქალაქელია.

სულ გამოვანენ აშკარად
ვინც ქვეყნის დამლუპველია,

ვინცაჲ ცხვრის ტყავსა ატარებს
 შიგ გახვეული მგელია,
 ვისაც ღარიბი მცხოვრებნი
 ფეხის ქვეშ გაუთელია
 და ვინც (უღანოთ) ხალხისა
 ყალბისა გამომჭრელია.

მიუღიღინოთ, ქალაქის
 ვინცა ბრძანდება თავათა...
 და გაუსინჯოთ მას მაჯა,
 ხომ არ გამხდარა ავათა?
 რათ არ ჩაივლის ყასპებში
 ხორცისა სანახავათა
 რათ გაუხთია მცხოვრებში
 მას იმათ ჩასანთქავათა?

მეზურეებმაც სხვა ხერხით
 გამოგვიცხადეს ომია,
 პურს კი ჰყიდიან ნიხრზედა,
 მაგამ ის თბილი ცომია...
 აბა გაბედე, ხმა გაეც,
 თუ ბედი შემოგწყრომი...
 ვგონებ ას თუმნად გიღირდეს
 თავგისა შესაძრომი.

დიდრონ ვაჭრებმაც იდროვეს,
 ბრძოლა აქვთ გამწვავებული...
 ეს თუმცა ძველი წესია
 ძველად არიან ქებულო...
 შემთხვევით ხალხსა სძარცვავენ
 ფრთხილათ ჰყავთ გატყავებული,
 ფუი, დასწყევლოს უფალმა
 ნაძარცვით გამდიდრებული!

ქვეყანა სისხლმა მოიცვა
 ხალხიც შიგ სისხლში ირჩობა
 ვაჭრებისათვის კი ეს დრო
 საბედნიეროთ იშობა.
 მათ არ იციან სინდისი,
 სირცხვილი, არცა შიშობა,
 ესე არს მათი ხელობა
 მათი მოდგმა და ჯიშობა.

მე ჩემსას ვიტყვი, ვისაც სურს
 დაე დამიწყოს გინება...
 დაჩუმდეს მაშინ, როდესაც
 ყბედობა მოეწყინება.
 ვიცი ბევრს აწყენს ღიღინი
 ღამე არ დაეძინება
 ბევრს ააკვნესებს, ატირებს
 ცრემლები დაედინება.

ან. განჯის-კარელი.

გურული სცენა.

ხა ხა, ხა, ხა! ხი, ხი, ხი, ხი! აი და უი, ვაი
 და უი, ქვაი და რკუი, არ გეგონო ბეუი, კაცი
 ვარ ტლიკვი, თუ დამჭირდა ბლიკვი—იმისანას მე-
 ვიქნევ, რომე კაცს ფშენილათ გავხთი; დედავ! აბა
 რუა გონია, კაი ბიჭი გურული, გაბედული, შკვინ-
 ჩილაი, ჩაქურაი. დამიბარეს ყრილობაში, გავშპი
 და მივედი, ვინ მიმასრობდა თუ იცი, ბოლოს მის-
 ვლას ვიკადრებდი თუ?!

გამუაცხადეს, რომე ვისაც სალდათში ყავს
 ვინმე წასული, იმას ფულებს მისცემენო, წამხთარ
 საქმეზე არ უშავს მეთქი, მომცეს ერჯელ სამი
 ტლიკვი თუმანი, მივედი მოარეჯერ მომცეს ორი თუ-
 მანი, აი რაა თუ იცი მეთქი—ვუთხარი მამასახლისს
 უწინ სამი თუმანი, ახლა ორი თუმანი, აქანაი კენ-
 ქობიეი ყოფილა, აწი კაპეიკი შეიქნება და კაპეი-
 კიზა აქანაი რაფერ ვიარო მეთქი; არაო, ერთი თუ-
 მანი ქთამათ გვინდა მე და ჩემ წერალ ონისიმესო;
 ხომ ხედავ საქმე გავიკეთეთო. ახლა გევიმართე წე-
 ლში, გადვიწკვერტე ულუაში, შევაქანე კაბალახი!
 ვიშიშვლე ფიშტო და აბა თქვენ და აბა მე მეთქი,
 უყვირე და უყვირე, გეიქცა მამასახლისი, გეიპარა
 ონისიმაი წერალი, გამივენთე ორვეს, ვსდიე და
 ვსდიე; იგინს ჩოხა ეცვა მე ჩაქურაი, გადავახტი
 ლობეს, ნავრს, ბარდს, სახლს, დუუსარი თავი, შევ-
 ჩინე უკუაში ორუე, უცხუნე და უცხუნე, უთაქე
 და უთაქე და ჩემი თუმანი დავაკარქლიე. მე გახლა-
 ვარ კაი ბიჭი, ტლიკვი ბიჭი, შკვინჩილაი, ჩაქურაი.

ბუჯგუტი.

დეპუტები.

ბათომი. 23 თებერვალს, საქრისტიანო „საქართველო“-დან აქ ჩამოვიდა და სამაჰმადიანო საქართველოში მიემგზავრება

ბ. Legatus: როგორც გავიგეთ მისი მიზანი ყოფილა: გამოიკვლიოს თუ რამდენი ქვისაგან იყო აშენებული ძველად აქარეთში, ეკლესიების თვითეული კედელი.

— ამ დღეებში აქ გაიფიცენ ჭოროხის გაღმა მომუშავე მუშები, და წარუდგინეს საქმის მწარმოებლებს შემდეგი მოთხოვნილებები: 1) მუშის ხვედრი ქირიდან მოიჯარადრე უნდა დასჯერდეს მხოლოდ 20%-ს, „ტაბელჩიკი“ 20% ს, ხოლო უფროს „მუშას“ კი უნდა მიეცეს 15%. დანარჩენი უნდა თანასწორად გაიფლანგოს ბანქოში და კამათალში. 2) მიენიჭოს მუშას სრული თავისუფლება ზემოხსენებული გასართობებით სარგებლობის. 3) აიკრძალოს ავით განდობა. 4) განსაზღვრულ იქნეს დრო შემდეგ ნაირად: 1) 3 სასთი მუშაობისთვის, 7 საათი კამათლის და ბ-ნქოს თამაშობისთვის. 4 საათი ძილისთვის და დანარჩენი კი ჟურნალგაზეთების კითხვისთვის.

ვინაიდან გაფიცვა მტკიცე და ერთსულოვანი იყო, ამიტომ იგი მუშების სრული გამარჯვებით დაგვირგვინდა. და ყველა მათი მოთხოვნილებები უცვლელად დააკმაყოფილეს.

ხოპი. (ბათუმის რაიონი) ხოპის ახლოს ჩაძირული გემის ამოღებისთვის და უფრო ღრმა აღვლილზე ჩაძირვისთვის, ბ. ჰედამ მიიღო 30.000 მ. „ხარჯი“ კი მოსვლია „ამოღება“ ჩაძირვაზე 40,000 მან. უზარალნია წმინდათ 10,000 მან. ამბობენ: ამ ზარალის ანაზღაურებას აპირებს მთელს ლაზისტანში მის მიერ გამოცხადებული თხილის მონაპოვლითო.

— აქ გადმოსხეს ხუთი ათასი კაცისაგან შემდგარი ქაზიყელთა კავალერიის დესანტი. ჯარის სარდალი ბ. კედია ბძანდება (ჰედია არ გეგონოსთ) თუ საით უნდა დაიძრას ეს მტრის თავზარდამცემი არმია, ჯერჯერობით არავინ იცის.

კვანი.

დიდი ჯიხაიში

ოცდა ათამდე იქნება ჩვენში მკერავი ქალები... მათთვის უცნობი ხილია წიგნები და ჟურნალები...

ნეტავ ვიცოდე თუ როდის აეხილებათ თვალები, რომ ვნახო სამკითხველოსკენ ხალისით მომავალები?

ერთხელ, ერთმანეთს კინალამ აგლიჯეს თმა-დალალები... ვსქვრეტდი და მეცოდებოდენ ასულნი შესაბრალები...

პოლიციაში მიბრძანდენ ბრძოლაში დანაღალები, უკან დარაჯი მისდევდა ფეხ და ფეხ ნაჩანჩალები.

ვაი სირცხვილო! რას ხედავს, ჩემი ცოდვილი თვალები როგორ ლანძღავდენ ერთმანეთს დიაცნი განა-მთვრალები!

მარტო ჭრა-კერვა არ კმარა ჯიხაიშელო ქალებო ცოტ-ცოტა წიგნიც იკითხეთ იაგუნდნო და ლალებო.

კიკოლა ბიჭი.

ფ მ ს ტ ა

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია ამით აცხადებს, რომ უსახელო ავტორებისა და უცნობ პირთა წერილები ჟურნალში არ დაიბეჭდება.

შემთხვევითი კორესპონდენტის ვინაობას და წერილში აღნიშნულ ამბის სისწორეს უნდა ამოწმებდეს ვინმე რედაქციისათვის სანდო პირი.

სარედაქციო წერილი უნდა დაიწეროს ქალღალდის ცალ გვერდზე და ყოველ აღნუსხულ ამბავს თან ახლდეს საჭირო ახსნა-განმარტება.

რომ სარედაქციო წერილი რედაქციაში მოსვლამდე არ გახსნან, საჭიროა კონვერტზე აღრეისი შემდეგ დაწეროს: „ეშმაკის მათრახისათვის“.

უმარკო წერილებს რედაქცია არ იხსნის და დაწუნებულ მასალებს არ ინახავს.

არ. ივარგეს.

„გუჯში გრძობა ამიფუგდა
სიციფში ტანხაბანუეს...
დმერთო, დმერთო, მეც მადისე
სიცოცხლე და კარკათ ფოფანა“

თქვენდა სასახელოდ უნდა ითქვას, რომ იშვი-ათია ეგზომ შესაფერი ფსევდონიმი ქართულ მწერლობაში.

ვაჟა-ხონელას.

„მსურს ბრძოლის ველზე
გაფინავარდო
და ცხელი რკინა ვუღაპო
ვით ფაფა...
გიჟური არის ჩემი მიდრეკა
და ჩემი სულის ვგათედი
სწრაფვას“.

ეს ერთი გვიპატივებია. შემდეგ კი, რედაქციაში გასაგზავნად დამზადებულ კონვერტს, ასე დააწერეთ: ქ. ქუთაისი. ცისფერი ყანწების რედაქციას.

დ. ყარაჯაშვილს. „უმორჩილესად გთხოვთ შე-სწორათ ჩემი ზატარა ლექსი „გრუჯ იუფს“ და დამბეჭდოთ“

იწერებით კერძო ბარათში. მართლაც თქვენი ლექსი ძლიერ პატარაა, მაგრამ სამაგიეროთ დიდათ უვარგისია. შესწორებაზე ფიქრიც მეტია.

თ. ირინეშვილს. გარწმუნებთ, რომ თქვენი ლექსი ვერავის სახელს ვერ შემატებს.

ნორჩ გრიშას.

„ტაბლები რომ ქაღმა ნახა
მდღელს დაუგონა წვერია...
ეს უნდოდა ამ მდღელსაცა
მან ქაღს მოსვია სეღია“.

აი, აი, აი! ასეთი ნორჩი ყოფილხართ და უკვე რაებზე ფიქრობთ... ჯანი გავარდეს, იფიქრეთ თუნდა მაგისტანებზედაც, ოღონდ ლექსის წერას კი დაანებეთ თავი.

1 მახინდან ქალაქ თფილისში გაიხსნა ჟურნალ-გაზეთების კანტორა

„გუნათილებს“

ჯერ-ჯერობით აგენტებს გავგზავნება შემდეგი გაზეთები: „თანამედროვე პირი“, „ეშმა-კის მათრახი“, „თემი“, „თელური და ცხოვრება“, „ქუთათური პახლი კვალი“, „კავკასკოე სლოვა“, „თბილისის ლისტოკი“, „ორიზონი“, „ეშაკი“ და „ხათაბალა“.

აგენტები გულდებულთა მთელი თვით დაკვეთილი გაზეთების ფასი წინადაწინ გადაიხა-ღონ. წინააღმდეგ შემთხვევაში გაზეთები არ გაგვგზავნებათ.

ფული და წერილები უნდა გამოგზავნოს შემდეგი ადრესით: Тифлиси, почт. ящ. № 96, Сильвестру Р. Таварткиладзе.

კანტორის ადრესი: ოლეგისკაია, № 6.

მიიღება ხელის-მოწერა 1916 წლისთვის.

უფელ-კვირეული იუმორისტული გამოცემა

ეშმაკის მათრასი

ჟურნალის სამხატვრო და სალიტერატურო მხარეს განაგებენ **ეშმაკი და თაგუნა**,
ხოლო გამოცემის საქმეს ა. გ. ბუკია.

ჟურნალის ფასი - 12 თვით 5 მ. ♦ 6 თვით 3 მ. ♦ 3 თვით 1 მ. 50 კ. ♦ 1 თვით 50 კ.

„ეშმაკის მათრასში“ დაიბეჭდება მხოლოდ იუმორისტული შინაარსის წერილები, ლექსები, მოთხრობები, ზღაპრები, არაკები, შარადები, გამოცანები, ნაკვესები და სხვა.

◆ ჟურნალში დაიბეჭდება საერთაშორისო ომის ილიუსტრაციები.

რედაქცია სთხოვს ყველა თანამშრომლებს, მასალები გამოგზავნონ

ამ ადრესით:

Тифлисъ *)

С. Р. Таварткиладзе.
Олгинская 6,
Почтов. ящ. № 96.

(ეშმაკის მათრასისათვის)

*) ეს ადგილი კონფერტზე მარკისათვის არის დანიშნული და გულმგვიწყებს მოვარგანებთ, რომ

◆ უმარკო წერილებს რედაქცია არ დაიხსნის ◆

ხუბარდუღია სჰს. ცუხზორ. სტამბა აშს. „შრომა“ რედაქტორ-გამომც. თეოფილე ბოლქვაძე.